Europeiska unionens
officiella tidning

SV
L-serien

2025/2404

28.11.2025

KOMMISSIONENS BESLUT (EU) 2025/2404

av den 28 november 2024

om förhandsbesked i skattefrågor SA.38375 (2014/C) (ex 2014/NN) – Luxemburg, påstått stöd till FFT

[delgivet med nr C(2024) 8564]

(Endast den engelska texten är giltig)

(Text av betydelse för EES)

EUROPEISKA KOMMISSIONEN HAR BESLUTAT FÖLJANDE

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 108.2 första stycket,

med beaktande av avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, särskilt artikel 62.1 a,

efter att i enlighet med nämnda artiklar ha gett berörda parter tillfälle att yttra sig [1] och med beaktande av dessa synpunkter, och

av följande skäl:

1. FÖRFARANDE

(1) Den 19 juni 2013 sände kommissionen en skrivelse till Storhertigdömet Luxemburg (*Luxemburg*) och begärde utförlig information om landets praxis när det gäller förhandsbesked i skattefrågor [2].

(2) Genom en skrivelse av den 17 juli 2013 gav Luxemburg ett allmänt svar och tillhandahöll en del av den information som efterfrågades. Luxemburg svarade inte på kommissionens begäran om att tillhandahålla en förteckning över de förhandsbesked i skattefrågor som hade utfärdats under 2010, 2011 och 2012 av landets skattemyndighet, och lämnade inte heller in viss annan information som begärdes.

(3) Den 11 oktober 2013 hölls ett möte mellan Luxemburg och kommissionen, som följdes av en skrivelse från Luxemburg av den 14 oktober 2013, där landet sade sig betvivla att den rättsliga grund som kommissionen angett skulle kunna motivera att begäran var så omfattande och av så allmän art. Kommissionen besvarade denna genom en skrivelse av den 15 oktober 2013.

(4) Ytterligare skriftväxling ägde rum mellan Luxemburg (skrivelser av den 11 november och den 2 december 2013) och kommissionen (skrivelser av den 14 november och den 12 december 2013), där Luxemburg förklarade att landet inte kunde svara på begäran om upplysningar eftersom en ny regering höll på att bildas. Kommissionen beviljade därför en förlängning av svarsfristen till den 15 januari 2014.

(5) Luxemburg sände genom en skrivelse av den 15 januari 2014 22 förhandsbesked i skattefrågor som rörde perioden 2010–2013, i vilka de skattskyldigas namn hade dolts. Enligt Luxemburg var dessa avgöranden representativa för Luxemburgs praxis i fråga om förhandsbesked i skattefrågor.

[1] EUT C 369, 17.10.2014, s. 37.
[2] Referens HT.4020 – *Pratiques en matière de ruling fiscal* (Praxis i fråga om förhandsbesked i skattefrågor).

(6) Ett av dessa förhandsbesked i skattefrågor rörde ett förhandsbesked om prissättning (*förhandsbeskedet om prissättning*) avseende ett företag som kallades för ”FFT”. Genom en skrivelse av den 3 september 2012 godkände den luxemburgska skattemyndigheten det förhandsbesked om prissättning som föreslagits av skatterådgivaren (*det omtvistade förhandsbeskedet i skattefrågor* eller [3] *förhandsbeskedet om prissättning avseende FFT*). Förhandsbeskedet om prissättning avseende FFT gäller följande dokument [4]:

a) En skrivelse från KPMG (*skatterådgivaren*) för sin kund FFT:s räkning av den 14 mars 2012 med en begäran om godkännande av ett förhandsbesked om prissättning från den luxemburgska skattemyndigheten.

b) En rapport om internprissättning, inklusive en internprissättningsanalys, utarbetad av skatterådgivaren till stöd denna begäran.

(7) Kommissionen bad genom en skrivelse den 7 mars 2014 Luxemburg att bekräfta att Fiat Finance and Trade Ltd var den skattskyldige som kallas för ”FFT” FFT:s förhandsbesked om prissättning. Kommissionen hävdade också att den, på basen av information som lämnats in, inte kunde utesluta att FFT:s förhandsbesked om prissättning innebär ett statligt stöd som är oförenligt med den inre marknaden till förmån för FFT. Kommissionen bad Luxemburg att lämna ytterligare information som var relevant för bedömningen av FFT:s förhandsbesked om prissättning.

(8) Den 24 mars 2014 antog kommissionen ett beslut om föreläggande om att lämna upplysningar, på grundval av artikel 10 i rådets förordning (EG) nr 659/1999 [5], och beordrade Luxemburg att lämna över den förteckning över förhandsbesked i skattefrågor som avses i skäl 2.

(9) Den 24 april 2014 svarade Luxemburg på skrivelsen av den 7 mars 2014, och bekräftade att landet inte hade någon ytterligare information som kunde vara till nytta för bedömningen av FFT:s förhandsbesked om prissättning. Vad gäller frågan om huruvida FFT motsvarade Fiat Finance and Trade Ltd åberopade Luxemburg sekretessbestämmelser i den luxemburgska lagstiftningen och hävdade att dessa bestämmelser förbjöd landet att bekräfta den skattskyldiges identitet.

(10) Den 11 juni 2014 antog kommissionen ett beslut att inleda det formella granskningsförfarandet i enlighet med artikel 108.2 i fördraget (*beslutet om att inleda granskningsförfarandet*) [6], avseende FFT:s förhandsbesked om prissättning. Beslutet om att inleda granskningsförfarandet kombinerades med ett beslut om föreläggande om att lämna upplysningar, där kommissionen bad Luxemburg att tillhandahålla ytterligare information om FFT:s förhandsbesked om prissättning. Kommissionen bad i synnerhet Luxemburg att bekräfta identiteten hos den part som gynnades av åtgärden.

(11) Genom en skrivelse av den 14 juli 2014 lämnade Luxemburg in sina synpunkter på beslutet om att inleda granskningsförfarandet. Luxemburg hävdade också att kommissionen inte kunde fastställa någon statlig stödåtgärd och att landet därmed inte behövde svara på de frågor som ställdes i beslutet om att inleda granskningsförfarandet eller i föreläggandet om att lämna upplysningar.

(12) Den 14 augusti 2014 begärde kommissionen att Luxemburg skulle lämna den information som saknades och som avses i beslutet om att inleda granskningsförfarandet, och som begärdes i föreläggandet om att lämna upplysningar. Kommissionen uppmanade också Luxemburg att bemyndiga att kommissionen riktade sina obesvarade frågor direkt till FFT i enlighet med artikel 6 a.6 i förordning (EG) nr 659/1999.

(13) Den 3 september 2014 svarade Luxemburg delvis på de frågor som lämnats obesvarade och hävdade att en del av den information som efterfrågades utgör affärshemligheter tillhörande FFT och som Luxemburg inte förfogade över. Vidare bekräftade Luxemburg att FFT är företaget Fiat Finance and Trade Ltd och bemyndigade kommissionen att ställa sina frågor direkt till FFT.

(14) Beslutet om att inleda granskningsförfarandet offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning* den 17 oktober 2014 [7]. Kommissionen uppmanade berörda parter att inkomma med sina synpunkter på beslutet. Genom en skrivelse av den 30 oktober 2014 tog kommissionen emot FFT:s synpunkter.

([3]) Förhandsbeskedet om prissättning.

([4]) Luxemburg hade strukit över vissa uppgifter, särskilt namn på företag och filialer.

([5]) Rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel 93 i EG-fördraget (EGT L 83, 27.3.1999, s. 1). Förordning (EG) nr 659/1999 har upphävts och ersatts av rådets förordning (EU) 2015/1589 av den 13 juli 2015 om tillämpningsföreskrifter för artikel 108 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUT L 248, 24.9.2015, s. 9).

([6]) Påstått stöd till FFT (SA.38375) (2014) (EUT C 369, 17.10.2014, s. 37).

([7]) EUT C 369, 17.10.2014, s. 37.

(15) För att tillgodose kommissionens begäran om upplysningar av den 19 juni 2013 lämnade Luxemburg den 22 december 2014 in en förteckning över de som mottagit förhandsbesked i skattefrågor. Förteckningen omfattade de förhandsbesked i skattefrågor som antagits av den luxemburgska skattemyndigheten under 2010–2012.

(16) Genom en skrivelse av den 5 januari 2015 gav Luxemburg in sina anmärkningar på synpunkterna från tredje parter på beslutet om att inleda granskningsförfarandet.

(17) Den 12 februari 2015 antog kommissionen ett beslut där Luxemburg informerades om att kommissionen, i enlighet med artikel 6 a i förordning (EG) nr 659/1999, konstaterat att det formella granskningsförfarandet gällande det omtvistade förhandsbeskedet i skattefrågor hittills hade varit ineffektivt. På denna grundval och med Luxemburgs tillstånd ([8]) kunde kommissionen ställa sina frågor direkt till FFT.

(18) Kommissionen skickade genom skrivelser den 20 februari 2015 en begäran om upplysningar till Luxemburg och FFT.

(19) Genom e-postmeddelanden av den 26 februari och den 3 mars 2015 begärde FFT förtydliganden gällande begäran om upplysningar och en förlängning av den tidsfrist som kommissionen hade beviljat genom ett e-postmeddelande av den 5 mars 2015.

(20) Den 23 mars 2015 bad kommissionen Luxemburg, som svar på den förteckning över förhandsbesked i skattefrågor som hade översänts den 22 december 2014, om ytterligare information beträffande förhandsbeskeden för åren 2010–2012 ([9]).

(21) Genom en skrivelse av den 24 mars 2015 svarade Luxemburg på kommissionens begäran om upplysningar av den 20 februari 2015 ([10]).

(22) Genom en skrivelse av den 31 mars 2015 svarade Luxemburg på kommissionens begäran om upplysningar av den 20 februari 2015.

(23) Luxemburg lämnade den 23 april 2015 ytterligare upplysningar om 1 900 av de förhandsbesked i skattefrågor som ingick i svaret av den 22 december 2014.

(24) Den 27 april 2015 hölls ett möte mellan FFT, Luxemburg och kommissionen, efter vilket Luxemburg tillhandahöll ytterligare information i sina skrivelser av den 4 juni 2015, 18 juni 2015 och 10 juli 2015.

(25) Den 15 juli 2015 hölls ett möte mellan finansdirektören för Fiat Chrysler Automobiles NV, det företag som hade efterträtt Fiat SpA, Luxemburg och kommissionen.

(26) Den 21 oktober 2015 avslutade kommissionen det formella granskningsförfarandet avseende FFT:s förhandsbesked om prissättning genom att anta ett slutgiltigt beslut (*beslutet om att avsluta undersökningen* ([11])). I det beslutet konstaterade kommissionen att det omtvistade förhandsbeskedet i skattefrågor utgjorde stöd i den mening som avses i artikel 107.1 i fördraget. Detta stöd ansågs vara oförenligt med den inre marknaden och hade genomförts olagligt av Luxemburg i strid med artikel 108.3 i fördraget. Luxemburg ålades att återkräva det olagliga och oförenliga stöd som FFT hade erhållit.

(27) Den 29 december 2015 och den 30 december 2015 väckte FFT och Luxemburg talan om ogiltigförklaring av beslutet om att avsluta undersökningen.

(28) Den 24 september 2019 ogillade tribunalen denna talan och bekräftade kommissionens beslut om att avsluta undersökningen ([12]).

(29) Den 8 november 2022 upphävde domstolen tribunalens dom av den 24 september 2019 och ogiltigförklarade kommissionens beslut om att avsluta undersökningen (*Fiatdomen* ([13])), vilket innebar att beslutet om att inleda granskningsförfarandet inte påverkades. Den formella granskningen av det omtvistade förhandsbesked i skattefrågor som beskrivs i avsnitt 2.2 är därför fortfarande oavslutad och behöver avslutas.

([8]) Se skäl 13.
([9]) Under ärendenummer SA.37267 – *Pratiques en matières de ruling fiscal* – Luxemburg.
([10]) Skrivelsen av den 24 mars 2015 översändes till kommissionen den 24 mars 2014 och sedan på nytt den 26 mars 2015.
([11]) Statligt stöd som Luxemburg har genomfört till förmån för Fiat (SA.38375), kommissionens beslut (EU) 2016/2326 [2015] (EUT L 351, 22.12.2016, s. 1).
([12]) De förenade målen T-755/15 och T-759/15, Luxemburg och Fiat Chrysler Finance Europe/kommissionen, ECLI:EU:T:2019:670.
([13]) De förenade målen C-885/19 P och C-898/19 P, Fiat Chrysler Finance Europe och Irland/kommissionen, ECLI:EU:C:2022:859.

2. **BESKRIVNING AV ÅTGÄRDEN**

2.1 **Stödmottagaren**

(30) FFT ingår i Fiat-koncernen. Vid tidpunkten för det omtvistade förhandsbeskedet i skattefrågor bestod Fiat-koncernen av Fiat SpA, ett bolag bildat enligt italiensk rätt med säte i Turin, och alla företag som kontrollerades av Fiat SpA (gemensamt *Fiat* eller *Fiatkoncernen*). Efter sammanslagningen av Fiat SpA med Fiat Investments NV den 12 oktober 2014 efterträdde Fiat Chrysler Automobiles NV Fiat SpA.

(31) Fiat bedrev industriell verksamhet och finansiella tjänster inom bilindustrin. Företaget utformade, konstruerade, tillverkade, distribuerade och sålde massmarknadsfordon. Företagets varumärken omfattade Fiat, Alfa Romeo, Lancia, Abarth, Ferrari, Maserati och ett antal Chrysler-märken. Fiat var också verksamt inom sektorn för komponenter, produktionssystem och eftermarknadsservice/eftermarknadsprodukter. Slutligen tillhandahöll koncernen, för att stödja sin bilverksamhet, även finansierings-, leasing- och hyrestjänster för detaljhandlare (via filialer, samriskföretag och kommersiella avtal med leverantörer av specialiserade finansieringstjänster). År 2013 rapporterade Fiat intäkter på 86 816 miljoner euro och en nettovinst på 1 951 miljoner euro. År 2012 uppgick motsvarande siffror till 83 957 miljoner euro (intäkter) respektive 896 miljoner euro (nettovinst).

(32) FFT tillhandahöll finansförvaltningstjänster och finansiering till Fiatföretag som (främst) var baserade i Europa (utom Italien) och förvaltade flera strukturer för poolning av kontanter för koncernföretagen. FFT ägdes till omkring 40 % av Fiat SpA och till 60 % av Fiat Finance SpA, som i sin tur var en helägd filial till Fiat SpA ([14]). FFT redovisade intäkter före skatt på 1 572 300 euro och 2 334 301 euro för åren 2012 respektive 2013 ([15]).

(33) I den rapport om internprissättning som Luxemburg lämnade in den 15 januari 2014 anges följande uppgifter om FFT och Fiatkoncernen. Fiat hade centraliserat de finansiella funktionerna och finansförvaltningsfunktionerna på så sätt att all verksamhet i fråga om finansiering, finansiering av företag, bankförbindelser, förvaltning av valutakursrisker och ränterisker, poolning av kontanter, transaktioner på penningmarknaden, kassabehållningshantering samt inkasseringar och initiering av betalningar sköttes av finansförvaltningsföretag inom koncernen (gemensamt *finansförvaltningsföretagen*).

(34) Finansförvaltningsföretagen var organiserade på följande sätt:

a) Fiat Finance S.p.A. var det Italienbaserade finansförvaltningsföretag som ansvarade för samordningen av finansieringstransaktionerna för de företag i Fiatkoncernen som var baserade i Italien.

b) FFT utförde finansförvaltningsfunktioner för de företag i koncernen som var baserade i Europa (förutom Italien).

c) Fiat Finance North America, Inc. (*FFNA*) utförde finansförvaltningsfunktioner för de företag i Fiatkoncernen som var baserade i Förenta staterna.

d) Fiat Finance Kanada Ltd (*FFC*) utförde finansförvaltningsfunktioner för de företag i koncernen som var baserade i Kanada.

e) Fiat Finanças Brasil Ltda (*FFB*) utförde finansförvaltningsfunktioner för de Fiatföretag som var baserade i Brasilien.

(35) De gränsöverskridande transaktioner mellan företag inom koncernen som FFT ingick kunde delas in i två huvudsakliga kategorier: i) transaktioner med andra finansförvaltningsföretag (inom samma sektor) och ii) transaktioner med koncernföretag (inom samma koncern).

(36) När det gäller de funktioner som utfördes var FFT delaktigt i marknadsfinansiering och marknadslikviditetsinvesteringar, förbindelser med finansmarknadsaktörer, finansiella samordnings- och konsulttjänster till koncernföretagen, kontanthanteringstjänster till förmån för koncernföretagen, kortfristig och medelfristig företagsintern finansiering och samordning med de andra finansförvaltningsföretagen.

([14]) Grundprospektet, Fiat SpA, 14 mars 2014.
([15]) Se ovan.

(37) De största risker som finansförvaltningsföretagen i allmänhet stod inför var marknadsrisk, kreditrisk i samband med bankinsättningar eller andra liknande kortsiktiga investeringar, motpartsrelaterade risker och operativ risk.

(38) FFT förvaltade ett betydande antal tillgångar som främst var kopplade till lån mellan koncernföretagen, koncernföretagens fordringar, och i mindre grad, bankinsättningar. FFT använde de it-system som var nödvändiga för att utföra de dagliga transaktionerna och övervaka den finansiella marknadens resultat.

2.2 **Det omtvistade förhandsbeskedet i skattefrågor**

(39) Detta beslut rör FFT:s förhandsbesked om prissättning, det förhandsbesked i skattefrågor om internprissättning som beviljades av Luxemburg genom en skrivelse av den 3 september 2012 till förmån för FFT. Det omtvistade förhandsbeskedet i skattefrågor godkänner en metod för vinstdisposition till FFT inom Fiatkoncernen, som föreslagits av Fiatkoncernens skatterådgivare, och gör det möjligt för FFT att på årsbasis fastställa beloppet på den bolagsskatt som ska betalas till Luxemburg.

(40) De dokument som Luxemburg lämnat till kommissionen och som utgör alla väsentliga uppgifter för att underbygga det omtvistade förhandsbeskedet i skattefrågor består av de två skrivelserna och den rapport om internprissättning som hänvisas till i skäl 6.

(41) Genom en skrivelse av den 3 september 2012 bekräftade den luxemburgska skattemyndigheten internprissättningsanalysen har gjorts i enlighet med cirkulär 164/2 av den 28 januari 2011 och överensstämmer med armlängdsprincipen. Med andra ord har den luxemburgska skattemyndigheten godtagit att skatterådgivarens internprissättningsanalys, som ingår i rapporten om internprissättning, ledde till en armlängdsersättning för de funktioner som utfördes av FFT och för den risk som FFT bar. FFT:s ”armlängdsersättning”, såsom den fastställs i rapporten om internprissättning och som godtagits i det omtvistade förhandsbeskedet i skattefrågor, beskrivs nedan: Studien av internprissättningen fastställer en lämplig ersättning för eget kapital som exponeras för risk och eget kapital som används för att ersätta de funktioner som företaget utförde på 2,542 miljoner euro, på vilket ett intervall på ±10 % förväntas. På FFT:s nettovinst, på grundval av denna ersättning, tillämpades den normala bolagsskattesatsen i Luxemburg, på 28,8 %. I skrivelsen angavs därtill att det beslut som hade fattats av den luxemburgska skattemyndigheten var bindande i fem år (dvs. från beskattningsåret 2012 till beskattningsåret 2016).

(42) Enligt rapporten om internprissättning är nettomarginalmetoden den metod som anses mest lämpad för att fastställa FFT:s skattepliktiga vinst inom Fiatkoncernen. Enligt skatterådgivaren var nettomarginalmetoden särskilt lämplig när en part i transaktionen inte har några värdefulla och unika bidrag. Eftersom FFT enligt skatterådgivaren endast utförde finansiella tjänster är denna metod den som är mest lämplig för att fastställa armlängdspriser i linje med Organisationen för ekonomiskt samarbete och utvecklings (*OECD*) riktlinjer för internprissättning för multinationella företag och skatteförvaltningar (*OECD:s riktlinjer*) ([16]).

(43) I rapporten om internprissättning fastställde skatterådgivaren den ersättning som skulle betalas till FFT, som utgjorde den skattepliktiga vinsten i förhållande till det kapital som FFT behövde för att utföra sina funktioner och bära sina risker, med beaktande av de tillgångar som användes.

(44) Ersättningen fastställdes på följande sätt: i) Uppskattning av FFT:s ”eget kapital som exponeras för risk”. ii) Identifiering av FFT:s eget kapital som används för att utföra funktioner och stödja finansiella investeringar. iii) Uppskattning av den förväntade avkastningen på FFT:s ”eget kapital som exponeras för risk” genom att använda prissättningsmodellen för kapitaltillgångar (CAPM) och identifiering av avkastningen för att ersätta det eget kapital som använts för att utföra funktionerna. iv) Beräkning av den totala lönsamhet som lämnades till FFT som ersättning för riskbärandet och de funktioner som utfördes, genom att kombinera resultaten av steg i) till iii).

(45) I detta beslut bedöms huruvida den metod för internprissättning som godkändes i det omtvistade förhandsbeskedet i skattefrågor innehåller en selektiv fördel som motsvarar statligt stöd.

([16]) OECD:s riktlinjer för internprissättning, OECD Publishing, Paris, 2010.

3. BESKRIVNING AV DEN TILLÄMPLIGA RÄTTSLIGA RAMEN

3.1 Riktlinjer för internprissättning

(46) Detta beslut gäller ett förhandsbesked i skattefrågor som godkänner en metod för internprissättning, som även kallas för ett förhandsbesked om prissättning. Med förhandsbesked om prissättning avses förhandsbesked som, före koncerninterna transaktioner och för skatteändamål, fastställer en lämplig uppsättning kriterier för fastställandet av internprissättningen för dessa transaktioner under en bestämd tidsperiod.

(47) I detta sammanhang avses med internprissättning de priser som tas ut för kommersiella transaktioner mellan olika delar av samma koncern, särskilt de priser som fastställs för varor som säljs eller tjänster som tillhandahålls av ett företag inom en företagskoncern till ett annat företag inom samma koncern. Internprissättningen gäller alltså vinstdispositionen mellan olika delar av samma företagskoncern.

(48) Multinationella företag betalar skatter i jurisdiktioner med olika skattesatser. Den vinst efter skatt som redovisas på koncernnivå är summan av vinsten efter skatt i varje land där den beskattas. I stället för att maximera den vinst som deklareras i varje land kan multinationella företag därför ha ett ekonomiskt incitament att fördela vinsten till de olika företagen i företagskoncernen för att fördela så mycket vinst som möjligt till lågskattejurisdiktioner och så lite vinst som möjligt till högskattejurisdiktioner.

(49) För att uppnå en rättvis beskattning har en internationellt överenskommen standard för fastställande av internpriser fastställts. I artikel 9 i OECD:s modellavtal för skatter ([17]), gällande beskattningen av anknutna företag, fastställs därför den så kallade armlängdsprincipen, enligt vilken priserna vid företagsinterna transaktioner ska fastställas i linje med marknadspriserna. Armslängdsprincipen beskrivs närmare i OECD:s riktlinjer.

4. SKÄL TILL ATT INLEDA DET FORMELLA GRANSKNINGSFÖRFARANDET

(50) I beslutet om att inleda granskningsförfarandet uttryckte kommissionen tvivel beträffande det omtvistade förhandsbeskedets förenlighet med den inre marknaden. Det rörde sig framför allt om huruvida den metod för fastställande av internpriser som hade godkänts i det omtvistade förhandsbeskedet gav upphov till en ersättning på armlängds avstånd till FFT.

(51) I sitt beslut om att inleda granskningsförfarandet konstaterade kommissionen att det omtvistade förhandsbeskedet i skattefrågor inte borde leda till att de berörda företagen beviljas lägre beskattning än andra företag som befinner sig i en liknande rättslig och faktisk situation. Skattemyndigheterna kan, genom skönsmässig praxis i skattebeslut, godta att multinationella företag avviker från marknadsförhållandena när de fastställer de kommersiella förhållandena för koncerninterna transaktioner, avstå från skattepliktiga intäkter inom sin jurisdiktion och därmed avstå från statliga medel. Detta gäller särskilt när skattemyndigheterna godtar kommersiella förhållanden som avviker från de förhållanden som råder mellan oberoende ekonomiska aktörer.

(52) I sitt beslut om att inleda granskningsförfarandet konstaterade kommissionen vidare att man för att avgöra huruvida en metod för att beräkna ett företags skattepliktiga vinst gav upphov till en fördel behövde jämföra denna metod med det ordinarie skattesystemet, på grundval av skillnaden mellan vinster och förluster för ett företag som bedriver sin verksamhet under normala marknadsförhållanden. Kommissionen bekräftade därmed att när ett förhandsbesked om prissättning rörde metoder för internprissättning mellan närstående företag inom en företagskoncern bör den metoden inte avvika från den metod eller ersättning som en försiktig marknadsaktör skulle ha godtagit under normala marknadsförhållanden (dvs. på armlängds avstånd) ([18]).

([17]) Modellavtal för skatter på inkomst och förmögenhet 2010 (fullständig version), OECD Publishing, Paris, 2012.
([18]) Kommissionens beslut 2003/757/EG [2003], Belgian Coordination Centres (EUT L 282, 30.10.2003, s. 25), skäl 95.

(53) I detta sammanhang hänvisade kommissionen i sitt beslut om att inleda granskningsförfarandet till rättspraxis enligt vilken marknadsförhållanden skulle kunna uppnås genom internprissättning som fastställts på armslängds avstånd. Om beskattningsmetoden för koncerninterna transaktioner däremot inte är förenlig med armlängdsprincipen ([19]) och leder till ett beskattningsunderlag som är lägre än det som skulle vara resultatet av en korrekt tillämpning av denna princip, skulle den ge det berörda företaget en selektiv fördel ([20]).

(54) I detta sammanhang noterade kommissionen att OECD:s riktlinjer är ett referensdokument som rekommenderar metoder för att tillnärma en armlängdsmässig prissättning och hade behållits som lämplig vägledning för detta i tidigare kommissionsbeslut ([21]).

(55) I sitt beslut om att inleda granskningsförfarandet – och som förklaras närmare nedan – förlitade sig kommissionen därför på en fristående armlängdsprincip. Kommissionen förlitade sig inte på nationell rätt ([22]), särskilt artikel 164 tredje stycket i L.I.R. eller cirkuläret ([23]), när den fastställde armlängdsprincipen i samband med sin bedömning av statligt stöd i detta ärende.

(56) Baserat på den fristående armlängdsprincip som definieras ovan framförde kommissionen följande tvivel i beslutet om att inleda granskningsförfarandet, som därmed uteslutande rör överensstämmelsen mellan det omtvistade förhandsbeskedet i skattefrågor och armlängdsprincipen i enlighet med vad som anges i den rättspraxis som tas upp i skäl 52 och 53 ovan och som anges i OECD:s riktlinjer.

(57) För det första drog kommissionen den preliminära slutsatsen att det omtvistade förhandsbeskedet i skattefrågor tycktes godta ett fast beskattningsunderlag på 2,542 miljoner euro (±10 %) för FFT:s verksamhet i Luxemburg, som bara kunde variera marginellt och som skulle förbli stabilt även om FFT till exempel avsevärt utökade den verksamhet som ligger till grund för fastställandet av beskattningsunderlaget.

(58) För det andra uttryckte kommissionen tvivel beträffande den metod som valts av FFT:s skatterådgivare för att uppskatta företagets ersättning. Skatterådgivaren förlitade sig på nettomarginalmetoden, en indirekt metod, i sin analys av internprissättningen för att beräkna denna ersättning. Enligt kommissionens preliminära slutsatser föredrogs användningen av direkta metoder och särskilt marknadsprismetoden, i fall där jämförbara transaktioner kunde observeras på marknaden. I detta avseende noterade kommissionen att Chrysler, det amerikanska företaget i Fiatkoncernen, förlitade sig direkt på finansiering från kapitalmarknaden för dess verksamhet, och att vissa av dessa transaktioner var jämförbara med dem som utfördes av FFT.

(59) För det tredje, vad gäller användningen av prissättningsmodellen för kapitaltillgångar för att uppskatta den nödvändiga avkastningen på eget kapital, uttryckte kommissionen tvivel beträffande huruvida prissättningsmodellen hade tillämpats korrekt av FFT:s skatterådgivare. Kommissionen påpekade att de två komponenter som avgör FFT:s ersättning på grundval av prissättningsmodellen för kapitaltillgångar, det vill säga det kapitalbelopp som ersattes och den ersättningsnivå som tillämpades på detta kapitalbelopp, hade fastställts för lågt.

([19]) I synnerhet avgöranden genom vilka de skattskyldiga tillåts att använda inkorrekta metoder för internprissättning för beräkningen av skattepliktig vinst, t.ex. användningen av fasta marginaler för självkostnad-plus-vinstpålägg-metoden eller återförsäljningsprismetoden för fastställandet av ett lämpligt internpris, vilken kan inbegripa statligt stöd – se kommissionens beslut 2003/438/EG [2002] om stödordning C 50/2001, Finansieringsföretag – genomförd i Luxemburg (EUT L 153, 20.6.2003, s. 40), skälen 43 och 44; kommissionens beslut 2003/501/EG [2002] om statligt stöd C 49/2001, samordningscentraler i Luxemburg (EUT L 170, 9.7.2003, s. 20), skälen 46–47 och 50; kommissionens beslut 2003/755/EG [2003], samordningscenter i Belgien (EUT L 282, 30.10.2003, s. 25), skälen 89–95 och de därmed sammanhängande förenade målen C-182/03 and C-217/03, Belgien och Forum 187/kommissionen, ECLI:EU:C:2006:416, punkterna 96 och 97; kommissionens beslut 2004/76/EG [2003], French Headquarters and Logistic Centres (EUT L 23, 28.1.2004, s. 1), skälen 50 och 53.

([20]) Se domen i de förenade målen C-182/03 och C-217/03, Belgien och Forum 187/kommissionen, ECLI:EU:C:2006:416, punkt 95.

([21]) Kommissionens beslut 2003/757/EG [2003], Belgian Coordination Centres (EUT L 282, 30.10.2003, s. 25).

([22]) Artikel 164 tredje stycket i Luxemburgs lag om inkomstskatt (*Loi modifiée du 4.12.1967 concernant l'impôt sur le revenu, L.I.R.*).

([23]) Cirkulär L.I.R. nr 164/2 av den 28 januari 2010 (*cirkuläret*).

(60) När det gäller det kapital som har betalats ut i ersättning godtogs i det i det omtvistade förhandsbeskedet i skattefrågor att prissättningsmodellen för kapitaltillgångar endast tillämpades på en bråkdel av kapitalet, som kallades för ”eget kapital som exponeras för risk”, medan det kapital som tillfördes FFNA och FFC drogs av från det kapital som skulle ersättas utan någon rimlig förklaring. Dessutom tycktes beräkningen av ”eget kapital som exponeras för risk” leda till en beskattningsbar grund som var för låg, eftersom den inte omfattade koncerninterna tillgångar. I sitt beslut om att inleda granskningsförfarandet ifrågasatte kommissionen antagandet att det inte fanns någon kreditrisk vid transaktioner med koncernföretag. Kommissionen uttryckte också tvivel om beräkningen av minimikapitalkraven för motparts- och kreditrisken. Det motiverades framför allt inte varför man hade valt en relativt låg riskviktningsfaktor på 20 % för motpartsrisken, och inte heller vad som skulle hända om regelverket ändrades på ett meningsfullt sätt. Skatterådgivarens rapport om internprissättning förklarade inte varför skillnaden mellan borgenärsräntor på bankinlåning och gäldenärsräntor på bankutlåning var en bra indikation på operativ risk. Den förklarade inte heller riskviktningen på 15 %. I rapporten angavs inte heller varför motpartsrisken multiplicerades med 6 % i stället för 8 %, med tanke på att minimikapitalkravet för motpartsrisk enligt Basel II-regelverket ([24]), som rapporten om internprissättning uttryckligen hänvisade till, var 8 %.

(61) Beträffande ersättningsnivån på detta kapital uttryckte kommissionen tvivel gällande fastställandet av beta eftersom den verkade för låg jämfört med andra jämförbara företag som bedriver finansiell verksamhet. Kommissionen betvivlade också skatterådgivarens val av 25:e percentilen i stället för medianvärdet för beräkning av beta.

(62) För det fjärde, gällande den förväntade avkastningen på det egna kapital som betraktas som överskottskapital, uttryckte kommissionen tvivel om det faktum att det omtvistade förhandsbeskedet i skattefrågor utan motivering godtog användningen av en väldigt låg räntesats (0,87 %).

(63) Mot bakgrund av dessa tvivel drog kommissionen i beslutet om att inleda granskningsförfarandet den preliminära slutsatsen att det omtvistade förhandsbeskedet gav FFT en selektiv fördel eftersom ersättningen avvek från armlängdsprinciputfall. Eftersom alla övriga villkor i artikel 107.1 i fördraget tycktes vara uppfyllda och kommissionen inte fann någon uppenbar förenlighetsgrund enligt artikel 107.2 eller 107.3 i fördraget, drog kommissionen den preliminära slutsatsen att det omtvistade förhandsbeskedet i skattefrågor utgör statligt stöd som är oförenligt med den inre marknaden.

5. LUXEMBURGS SYNPUNKTER PÅ BESLUTET OM ATT INLEDA GRANSKNINGSFÖRFARANDET

5.1 På kommissionens förfarande

(64) När det gäller förfarandet påstod Luxemburg att det korrekta förfarandet för att utfärda ett föreläggande om att lämna upplysningar inte hade följts i detta fall, i den meningen att förordning (EG) nr 659/1999 inte tillåter att kommissionen utfärdar föreläggande i ett beslut att inleda ett granskningsförfarande. Före ett sådant föreläggande kunde utfärdas borde man ha följt det förfarande som föreskrivs i artikel 10 i förordning (EG) nr 659/1999.

(65) Luxemburg hävdade vidare gällande de upplysningar som efterfrågas i beslutet om att inleda ett granskningsförfarande, att kommissionen inte hade förklarat varför man behövde lämna ut namnet på den som gynnas av stödet för att granska åtgärden enligt reglerna för statligt stöd. Luxemburg förklarade att man inte kunde lämna ut namnet i det skedet. Luxemburg hävdade vidare att det var oklart vilka upplysningar som efterfrågades och att kommissionens egen förfarandehandbok krävde ett sådant förtydligande.

(66) Luxemburg hävdade att eftersom beslutet om att inleda granskningsförfarandet inte förklarade hur det omtvistade förhandsbeskedet i skattefrågor utgjorde stöd, var det omöjligt för Luxemburg att genomföra bestämmelsen om genomförandeförbud, och godkände därför FFT:s inlämnade självdeklaration baserat på metoden i det omtvistade förhandsbeskedet i skattefrågor.

([24]) Baselkommittén för banktillsyn, internationell konvergens avseende kapitalmätning och kapitalstandarder – ett reviderat regelverk, juni 2004 (*Basel II-regelverket*).

(67) Luxemburg hävdade vidare att kommissionen hade agerat i strid med principerna om lojalt samarbete, opartiskhet och god förvaltning, särskilt genom att inte svara på Luxemburgs erbjudande om att träffas, som skulle ha gett Luxemburg möjlighet att förklara den metod som användes i det omtvistade förhandsbeskedet i skattefrågor.

(68) Luxemburg bestred kommissionens beslut om att inleda ett förfarande angående FFT (med nytt ärendenummer, SA.38375) som skiljer sig från det förfarande om Luxemburgs praxis i fråga om förhandsbesked i skattefrågor som inleddes under ärendenummer SA.37267. Eftersom Luxemburg hade överklagat det föreläggande om att lämna upplysningar som antagits av kommissionen i det sistnämnda målet vid tribunalen, kunde kommissionen på ett konstgjort sätt alltså kringgå ett ogiltigförklarande av föreläggandet enligt SA.37267 genom att inleda ett nytt ärende.

(69) Till sist hävdade Luxemburg att kommissionen hade överskridit sina befogenheter genom att förväxla skönsmässiga bedömningar och en ren tolkning av en bestämmelse i allmän lag. Det omtvistade förhandsbeskedet i skattefrågor har i synnerhet inte tillkommit genom utrymme för skönsmässig bedömning från den luxemburgska skattemyndighetens sida, utan var förenligt med artikel 164 tredje stycket i L.I.R. och med cirkuläret. Enligt Luxemburg var det vid tillämpning av dessa bestämmelser oundvikligt att tolka dem mot bakgrund av omständigheterna från fall till fall för att kunna komma fram till lösningar som avgjordes av särskilda omständigheter och baserades på dessa. Kommissionen gjorde ingen skillnad mellan, å ena sidan, utrymmet för skönsmässig bedömning, och å andra sidan, tolkningen av bestämmelser som inbegrep abstrakta juridiska termer som därefter behövde tillämpas på det ifrågavarande ärendet. Dessutom överskred kommissionen medlemsstaternas behörighet i fråga om direkta skatter när den satte sig i de nationella myndigheternas ställe för att tolka Luxemburgs lagstiftning.

(70) Eftersom Luxemburgs skattemyndighet inte givit utrymme för skönsmässig bedömning i fallet med FFT har kommissionen enligt Luxemburg inte kunnat bevisa att det omtvistade förhandsbeskedet i skattefrågor avvek från vanlig administrativ praxis. Luxemburg förklarade att dess administrativa åtgärder grundade sig på principerna om legalitet och jämlikhet, vilket säkerställer att alla skattskyldiga som befann sig i huvudsakligen samma situation behandlas på samma sätt. Luxemburg hävdade att om beslutet att inleda förfarandet grundades på OECD:s riktlinjer och inte på Luxemburgs administrativa praxis.

5.2 **På de påstådda rättsliga felen i beslutet om att inleda granskningsförfarandet**

(71) Luxemburg hävdade generellt att kommissionen begick ett materiellt fel när den använde armlängdsprincipen som referenssystem för att hitta en selektiv fördel, eftersom någon armlängdsprincip inte tas upp i nationell lagstiftning eller praxis.

(72) Luxemburg kritiserade dessutom kommissionen för att i det aktuella fallet inte ha tillämpat rätt bestämmelse i den nationella lagstiftningen, nämligen artikel 164 tredje stycket i L.I.R. och den administrativa praxis som följer av den, utan endast ha använt OECD:s riktlinjer som referens. På så sätt beslutade kommissionen om den beräkningsmetod som den ansåg vara mest lämplig, medan den luxemburgska lagstiftningen inte fastställde att specifika metoder för internprissättning skulle användas. Kommissionen bortsåg således helt från Luxemburgs rättsliga ram och administrativa praxis i denna fråga.

(73) Luxemburg hävdade dessutom att kommissionen misstolkade OECD:s riktlinjer genom att upprätta en hierarki för internprissättningsmetoder. Luxemburg hävdade att valet av nettomarginalmetoden var motiverat och förenligt med artikel 164 i L.I.R.

(74) Vad gäller de tvivel som uttrycktes i beslutet om att inleda granskningsförfarandet kritiserade Luxemburg kommissionen för att den koncentrerat sig för mycket, och på ett ensidigt sätt, på Fiats påstådda skattestrategi på koncernnivå, utan att beakta att Fiat, då det handlar om en koncern, kunde ha haft andra orsaker att organisera sig på detta sätt.

(75) För det första har den luxemburgska skattemyndigheten inte gått med på ett ”fast beskattningsunderlag”, vilket kommissionen påstod. FFT:s skattepliktiga intäkt berodde på den mängd lån som beviljats och rapporten om internprissättning fastställde endast ett intervall med punkter för den marginal som skulle uppnås.

(76) För det andra, vad gäller det kapitalbelopp som erfordrades och de tvivel som kommissionen hade gett uttryck för i detta avseende ansåg Luxemburg att valet av Basel II-regelverket var rimligt, liksom valet att utesluta ägarintressena. Eftersom ägarintressen betalades genom utdelningar från filialer, vars belopp kunde variera beroende på deras resultat och behov i fråga om reinvestering, var konceptet med en marginal som tillämpas på detta intäktsflöde inte ekonomiskt lönsamt.

(77) För det tredje hävdade Luxemburg att exkluderingen av koncerninterna skulder i beräkningen också var motiverad, eftersom FFT:s skulder backades upp av en uttrycklig säkerhet för FFT:s långivare.

(78) För det fjärde kritiserade Luxemburg kommissionen för att ha ifrågasatt det sätt på vilket beta beräknades vid fastställandet av riskpremien.

(79) Slutligen hävdade Luxemburg att eftersom uppförandekodgruppen (företagsbeskattning) uttryckligen hade bekräftat att Luxemburgs praxis i fråga om förhandsbesked i skattefrågor var förenlig med OECD:s uppförandekod och riktlinjer, innebär principen om berättigade förväntningar att FFT borde ha kunnat förlita sig på det omtvistade förhandsbeskedet i skattefrågor under hela dess giltighetstid, det vill säga fem år.

6. SYNPUNKTER FRÅN BERÖRDA PARTER PÅ BESLUTET OM ATT INLEDA FÖRFARANDET

(80) FFT:s synpunkter på beslutet om att inleda förfarandet lämnades den 30 oktober 2014 i två separata dokument.

6.1 Den första uppsättningen synpunkter från FFT

(81) FFT:s första uppsättning synpunkter gällde i) den påstådda felaktiga tillämpningen av OECD:s principer för internprissättning från kommissionens sida och ii) den påstådda underlåtenheten att uppfylla den rättsliga standard som krävs för att fastställa selektivitet enligt artikel 107.1 i fördraget.

6.1.1 *Felaktig tillämpning av OECD:s riktlinjer*

(82) För det första hävdade FFT att det inte fanns någon överenskommelse med den luxemburgska skattemyndigheten om en fast skattepliktig inkomst, utan snarare en överenskommelse som endast gällde en metod för att ersätta FFT:s finansförvaltningsfunktioner.

(83) För det andra lade FFT fram argument till stöd för valet av nettomarginalmetoden som den lämpligaste metoden. FFT förklarade att avsaknaden av interna jämförbara transaktioner gjorde det omöjligt att tillämpa marknadsprismetoden. FFT hävdade vidare att om företaget hade använt prissättningen av sina obligationer vid tillämpningen av marknadsprismetoden för att fastställa internpriserna för lånen till koncernföretag skulle FFT ha ådragit sig förluster.

(84) FFT noterade också att även om internprissättning inte är någon exakt vetenskap så hade företaget gjorts sitt bästa för att uppskatta en ersättning på armslängds avstånd för verksamheten.

(85) För det tredje, när det gäller tillräckligheten hos FFT:s eget kapital, beslutade FFT att analysera sitt eget kapital för att fastställa hur stor andel av kapitalet som behövdes för att bedriva sin verksamhet och bära sina risker, eftersom det saknades särskild vägledning i cirkuläret. För detta ändamål hänvisade FFT till Basel II-regelverket. FFT förklarade vidare att, eftersom ägarintressen inte betraktades i det omtvistade förhandsbeskedet om prissättning, det därför var motiverat att utesluta FFT:s ägarintressen från det egna kapital som exponeras för risk. För övrigt hade det belopp av eget kapital som motsvarar investeringen i FFT:s filialer uteslutits eftersom det innefattade investeringar utanför låneportföljen i filialer som ersattes i form av utdelningar. Utdelningar omfattades emellertid inte av internprissättningsanalyser, i linje med Basel II-regelverket och artikel 57 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/48/EG ([25]) om rätten att starta och driva verksamhet i kreditinstitut (*det tredje kapitalkravsdirektivet*).

([25]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/48/EG av den 14 juni 2006 om rätten att starta och driva verksamhet i kreditinstitut (EUT L 177, 30.6.2006, s. 1), i dess ändrade lydelse.

(86) För det fjärde, med beaktande av kommissionens analys av behandlingen av koncerninterna fordringar och det faktum att FFT:s förhandsbesked om prissättning inte beaktade andra tillgångar än de som hör till tredje part, påstod FFT att koncernens kreditvärde redan hade integrerats i koncernens kostnader för finansiering från FFT. Eftersom FFT och alla anknutna koncernföretag hade ett kreditvärde som motsvarar Fiat SpA:s kreditvärde medförde lån till anknutna företag inom koncernen ingen ytterligare kreditrisk för FFT. Mot denna bakgrund förtydligade FFT närmare hur den räntesats som FFT debiterade fastställdes.

(87) För det femte var det, enligt FFT, motiverat att använda koefficienten 6 % tillämpad på de riskvägda tillgångarna, eftersom den motsvarar FFT:s förståelse av Basel II-regelverket överfört på finansinstitut som inte är banker i vissa EU-jurisdiktioner (till exempel Italien) av lokala tillsynsmyndigheter i enlighet med kapitalkravsdirektivet. FFT hävdade vidare att riskviktningen för tillgångsexponering och operativ risk låg i linje med Basel II-regelverket. Beträffande varje möjlig ändring av regelverket hävdade FFT att till och med inom ramen för Basel III-regelverket ([26]) och direktiv 2013/36/EU om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag ([27]) (*fjärde kapitalkravsdirektivet*), var de motsvarande kriterierna fortfarande giltiga.

(88) För det sjätte, gällande kommissionens tvivel angående det beta som använts, hävdade FFT att även om man uteslöt vissa jämförelsebara företag (till exempel nationella banker), förblev det armlängdsmässiga spannet nästan exakt det samma. Eftersom FFT fungerade som ett finansförvaltningsföretag ansåg FFT att finansbolagens beta var lämpligast jämföra med. Dessutom hänvisade cirkuläret tydligt till tillhandahållare av finansiella tjänster. När det gäller antagandet av den 25:e percentilen av det armslängdsmässiga spannet var detta i linje med OECD:s riktlinjer.

(89) För det sjunde invände FFT mot kommissionens tvivel gällande det faktum att avkastningen på eget kapital, på 0,87 %, var för låg. Den överskjutande delen av det egna kapitalet, nämligen det som inte var nödvändigt för att täcka de risker som FFT bar inom ramen för sin finansieringsverksamhet, lånades antingen ut till ett annat företag inom koncernen som hade behov av tilläggsfinansiering, eller användes för att täcka FFT:s driftskostnader inom ramen för tillhandahållandet av finansiella tjänster. Det ska således ha ersatts i linje med kortfristiga kontantinvesteringar.

6.1.2 *Kommissionens selektivitetsanalys*

(90) FFT angav att även om kommissionens analys av överensstämmelsen med armlängdsprincipen var korrekt innehöll beslutet om att inleda granskningsförfarandet inga bevis för att FFT ska ha åtnjutit en mer gynnsam behandling än någon annan skattskyldig i Luxemburg som i rättsligt och faktiskt hänseende befinner sig i samma situation. Beslutet om att inleda granskningsförfarandet inbegrep ingen jämförelse av FFT:s ställning i förhållande till andra luxemburgska skattskyldigas ställning, såsom de 21 andra skattskyldiga vars förhandsbesked om prissättning hade granskats av kommissionen. Den luxemburgska skattemyndigheten beviljade FFT en ett förhandsbesked om prissättning, precis som vilken annan luxemburgsk skattskyldig med faktisk närvaro i Luxemburg som helst.

(91) Eftersom den samlade bolagsskattesatsen i Luxemburg för FFT låg på 28,8 % (för beskattningsåret 2011), medan bolagsskattesatsen i Italien är cirka 33 %, skulle en högre vinst för FFT ha lett till högre avdragsgilla kostnader i Italien, eftersom majoriteten av FFT:s lån gick till Fiat Finance SpA Följaktligen var det inte tydligt vilken typ av ”stöd” koncernen som helhet hade tagit emot, om FFT deklarerat en lägre inkomst i Luxemburg och därmed hade rätt till lägre ränteavdrag i Italien.

([26]) Baselkommittén för banktillsyn, internationellt regelverk för banksektorn (Basel III).

([27]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

6.2 **Den andra uppsättningen synpunkter från FFT**

6.2.1 *Förhandsbeskedet om prissättning medförde ingen ”fördel”*

(92) I den andra uppsättningen synpunkter från FFT inledde man med att förklara betydelsen av förhandsbesked om prissättning: dessa betraktas som en del av det allmänna skattesystemet och godtas av det luxemburgska skattesystemet. FFT:s förhandsbesked om prissättning följde cirkulärets riktlinjer och avvek inte från det allmänna skattesystemet i Luxemburg.

(93) Luxemburgs regler för internprissättning, som låg till grund för cirkuläret, var en del av det allmänna skattesystemet. Luxemburgs regler om internprissättning avvek inte detta allmänna skattesystem, eftersom de i praktiken respekterade OECD:s riktlinjer och syftade till att fastställa en vinst på armlängds avstånd.

(94) Gällande det tvivel som kommissionen ger uttryck för i beslutet om att inleda granskningsförfarandet beträffande valet av metod för internprissättning, hävdade FFT att nettomarginalmetoden var en allmänt accepterad metod som var godkänd av OECD och förenlig med det allmänna skattesystemet i Luxemburg.

(95) Enligt FFT bör skattemyndigheterna ha ett visst utrymme för skönsmässig bedömning vid tillämpning av nettomarginalmetoden, som när det gäller fastställande av skattepliktig vinst, aldrig leder till ett enda resultat, utan till en serie av godtagbara resultat. Följaktligen borde skillnaden mellan den skattepliktiga inkomst som FFT uppnått (och som godtagits av den luxemburgska skattemyndigheten) och den påstådda skattepliktiga inkomst som beräknats av kommissionen, inte ha betraktats som en fördel i den mening som avses i reglerna för statligt stöd. En sådan ekonomisk fördel skulle bara uppstå om åtgärden på ett flagrant sätt avviker från standardreglerna för internprissättning och gick utöver skattemyndighetens utrymme för skönsmässig bedömning. I det motsatta fallet skulle det vara ett intrång från kommissionens sida i en medlemsstats befogenheter gällande beskattning.

(96) Slutligen påstår FFT att kommissionen, när den bedömde huruvida fördel förelåg, borde ha beaktat den samlade ”koncerneffekten”. I detta hänseende åtnjöt Fiatkoncernen ingen fördel eftersom all ökning av beskattningsunderlaget i Luxemburg kompenserades av ett skatteavdrag i andra europeiska länder (huvudsakligen Italien under de senaste åren).

6.2.2 *Avsaknad av selektivitet*

(97) Enligt FFT kunde det referenssystem som valts för att bedöma selektiviteten endast inbegripa företag som är underkastade regler för internprissättning, det vill säga företag som uteslutande handlar med närstående parter. Detta erkändes i kommissionens groepsrentebox-beslut ([28]), i vilket det i fråga om lånefinansieringsverksamhet bekräftades att närstående företag i faktiskt och juridiskt hänseende befann sig i en situation som inte är jämförbar med den situation i vilken icke närstående företag befinner sig. För att bevisa att selektivitet föreligger skulle kommissionen ha behövt bevisa att FFT fått sitt förhandsbesked om prissättning under andra omständigheter är de som tillämpades på andra luxemburgska koncernenheter som ägnar sig åt finansiering. I cirkuläret förklarades emellertid att förhandsbesked om prissättning fanns tillgängliga för alla koncernbolag som ägnade sig åt finansiering. Det förekom alltså ingen selektivitet.

(98) Enligt FFT var förhandsbesked i skattefrågor som utfärdats av den luxemburgska skattemyndigheten inte skönsmässiga, eftersom de följde principerna i cirkuläret, som särskilt hänvisade till armlängdsprincipen enligt definitionen i artikel 9 i OECD:s modellavtal för skatter. Således begränsades den luxemburgska skattemyndighetens bedömningsutrymme, under förutsättning att ett sådant fanns, av riktlinjerna i cirkuläret. För övrigt var det begränsade utrymme för skönsmässig bedömning som ges skattemyndigheten en följd av tillämpningen av OECD:s riktlinjer. Detta kunde inte i sig medföra att ett statligt stöd föreligger. Dessutom granskades FFT:s förhandsbesked om prissättning regelbundet.

([28]) Kommissionens beslut 2009/809/EG av den 8 juli 2009 om den groepsrentebox-ordning som Nederländerna planerar att genomföra (C 4/2007 [f.d. N 465/2006]) (EUT L 288, 4.11.2009, s. 26) (*groepsrentebox-beslutet*).

(99) FFT hävdade för övrigt att kommissionen inte hade visat att tillämpningen av nettomarginalmetoden i FFT:s förhandsbesked om prissättning avvek från andra förhandsbesked som ingåtts av företag i situationer som kunde jämföras med FFT:s. Enligt FFT rådde det inga tvivel om att ett jämförbart företag i en liknande situation skulle ha kunnat ansöka om ett förhandsbesked och fastställa sin skattepliktiga vinst med hjälp av nettomarginalmetoden. Eftersom FFT och jämförbara företag omfattades av samma skatteordning var det meningslöst att avgöra huruvida den metod för internprissättning som tillämpades på FFT var förenlig med OECD:s riktlinjer (vilket den enligt FFT under alla omständigheter var).

6.2.3 *FFT:s faktiska situation avvek väsentligt från besluten om samordningscentraler*

(100) Enligt FFT åskådliggjorde beslutet om att inleda granskningsförfarandet ett antal anmärkningsvärda skillnader i förhållande till tidigare beslut i vilka kommissionen ifrågasatt tillämpningen av en metod för internprissättning (nämligen självkostnad-plus-vinstpålägg-metoden), som den skatteåtgärd som gett upphov till en selektiv fördel ([29]). I dessa beslut var systemet endast tillgängligt för skattskyldiga som uppfyllde särskilda krav, medan kommissionen i beslutet om att inleda granskningsförfarandet endast ifrågasatte tillämpningen av nettomarginametoden, det vill säga det specifika fastställandet av skattepliktig vinst, i samband med ett förfarande för förhandsbesked om prissättning som finns tillgängligt för alla skattskyldiga i Luxemburg som bedriver finansieringsverksamhet med närstående parter.

(101) I de besluten kan den inkomst som bestäms enligt självkostnad-plus-vinstpålägg-metoden dessutom avvika väsentligt från den lagstadgade vinsten, vilket inte var fallet för FFT. Till skillnad från FFT:s fall avviker tillämpningen av internprismetoden i de tidigare besluten påtagligt från OECD:s riktlinjer. OECD:s riktlinjer innehåller inte heller någon tydlig vägledning gällande internprissättning för vissa av de verksamheter som utövas av FFT (så som finans- och finansförvaltningsverksamhet).

(102) FFT påstod dessutom att kommissionen inte heller hade beaktat det faktum att FFT:s förhandsbesked om prissättning baserades på en med OECD:s riktlinjer förenlig ekonomisk studie, vilket ändå visar att fastställandet av vinst inte var slumpmässig och att de den luxemburgska skattemyndigheten inte hade gjort några skönsmässiga bedömningar.

7. **LUXEMBURGS SYNPUNKTER PÅ SYNPUNKTER FRÅN TREDJE PARTER**

(103) I en skrivelse av den 5 januari 2015 instämde Luxemburg i FFT:s synpunkter.

8. **BEDÖMNING**

(104) Enligt artikel 107.1 i fördraget är stöd som ges av en medlemsstat eller med hjälp av statliga medel, av vilket slag det än är, som snedvrider eller hotar att snedvrida konkurrensen genom att gynna vissa företag eller viss produktion, oförenligt med den inre marknaden i den utsträckning det påverkar handeln mellan medlemsstaterna.

(105) Såsom har slagits fast av domstolen ([30]) krävs det, för att en åtgärd ska betraktas som stöd i den mening som avses i artikel 107.1 i fördraget, därför att följande kumulativa villkor är uppfyllda: i) Åtgärden måste kunna tillskrivas staten och finansieras med statliga medel, ii) åtgärden måste medföra en fördel för mottagaren, iii) fördelen måste vara selektiv, och iv) åtgärden måste snedvrida eller hota att snedvrida konkurrensen och kunna påverka handeln mellan medlemsstaterna.

(106) I detta beslut är det särskilt viktigt att titta närmare på huruvida det rör sig om en selektiv fördel.

([29]) Kommissionens beslut [2003] om ett belgiskt skattesystem i form av *ruling* som tillämpas på amerikanska försäljningsbolag (US Foreign Sales Corporations) (EUT L 23, 28.1.2004, s. 14); kommissionens beslut [2003] om den stödordning som Belgien har genomfört till förmån för samordningscenter som är etablerade i Belgien (EUT L 282, 30.10.2003, s. 25); kommissionens beslut [2002] om stödordning C 49/2001 (ex NN 46/2000) – Samordningscentraler – genomförda i Luxemburg (EUT L 170, 9.7.2003, s. 20); kommissionens beslut [2003] om den stödordning som Frankrike genomfört till förmån för samordningscentraler och logistikcentrum (EUT L 23, 28.1.2004, s. 1); kommissionens beslut [2002] om den av Tyskland införda stödordningen för kontroll- och samordningscenter (EUT L 177, 16.7.2003, s. 17).

([30]) Domen i mål C-399/08 P, kommissionen/Deutsche Post, ECLI:EU:C:2010:481, punkt 39.

(107) Enligt fast rättspraxis kräver villkoret gällande en selektiv fördel att det ska ”fastställas huruvida den aktuella nationella åtgärden, inom ramen för en viss rättslig reglering, kan gynna ’vissa företag eller viss produktion’ i förhållande till andra företag som, mot bakgrund av det mål som eftersträvas med regleringen, i faktiskt och rättsligt hänseende befinner sig i en jämförbar situation, och som således är föremål för en särbehandling som i allt väsentligt kan anses vara diskriminerande ([31])”.

(108) Mer specifikt har domstolen utarbetat en analys i tre steg för att fastställa om en viss skatteåtgärd är selektiv ([32]). I första steget identifieras den gemensamma eller normala skatteordning som är tillämplig i medlemsstaten: Detta utgör ”referenssystemet”. I det andra steget fastställs huruvida en viss skatteåtgärd utgör ett undantag från det systemet, i den mån som den gör åtskillnad mellan ekonomiska aktörer som, mot bakgrund av systemets inneboende mål, är i en jämförbar situation i faktiskt och rättsligt hänseende. Om åtgärden utgör en avvikelse från referenssystemet, bör man som tredje steg fastställa huruvida åtgärden motiveras genom referenssystemets natur eller allmänna ekonomi. En åtgärd som utgör en avvikelse från tillämpningen av referenssystemet kan motiveras om den berörda medlemsstaten kan visa att denna åtgärd är en direkt följd av de grundläggande eller vägledande principerna för detta skattesystem ([33]). Om så är fallet är skatteåtgärden inte selektiv. Bevisbördan under detta tredje steg åvilar medlemsstaten.

(109) I Fiatdomen ([34]) klargjorde domstolen i närmare detalj hur det relevanta referenssystemet ska identifieras. Domstolen angav att kommissionen inte borde beakta parametrar och regler som inte är relevanta för nationella skattesystemet när den fastställer referenssystemet. I punkt 96 i Fiatdomen ansåg domstolen närmare bestämt att ”[v]id prövningen av huruvida det föreligger en selektiv skattefördel i den mening som avses i artikel 107.1 FEUF och för att fastställa den skattebörda som normalt ska bäras av ett företag, kan det således inte tas hänsyn till parametrar och regler utanför det nationella skattesystemet, såvida det inte i detta system uttryckligen hänvisas till dessa”.

(110) Mot bakgrund av dessa principer drog domstolen i punkt 117 i Fiatdomen ([35]) slutsatsen att beslutet om att avsluta undersökningen i det fallet behövde ogiltigförklaras eftersom kommissionen hade gjort fel när den fastställde att det förekom en selektiv fördel mot bakgrund av en referensram som inbegrep en armlängdsprincip, som inte följde av en fullständig granskning av den relevanta nationella skatterätten.

(111) Enligt artikel 266 i fördraget åligger det därför kommissionen att vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa Fiatdomen.

(112) I detta avseende erkänner kommissionen att den i beslutet om att inleda granskningsförfarandet hade grundat sin bedömning av kriteriet om en selektiv fördel på antagandet att referensramen innehöll en armlängdsprincip. Denna princip grundades både på tidigare kommissionsbeslut ([36]) och på domstolens rättspraxis ([37]), tolkad i enlighet med OECD:s riktlinjer, såsom beskrivs i skälen 53–56 i detta beslut.

([31]) Se domen i de förenade målen C-451/21 P och C-454/21 P, Luxemburg m.fl./kommissionen, ECLI:EU:C:2023:948, punkt 106. Se även domen i mål C-172/03, Heiser, ECLI:EU:C:2005:130, punkt 40.

([32]) Domen i de förenade målen C-78/08–C-80/08, Paint Graphos, ECLI:EU:C:2009:417, punkt 49 och punkterna 64–65. Denna trestegsmetod för att analysera huruvida stödet är selektivt har utformats för att avslöja om förmånliga skatteåtgärder som uppenbarligen är tillgängliga för alla företag är selektiva i smyg: se domen i de förenade målen C-649/20 P, C-658/20 P och C-662/20 P, Spanien m.fl./kommissionen, ECLI:EU:C:2023:60, punkt 48.

([33]) Domen i de förenade målen C-78/08–C-80/08, Paint Graphos, ECLI:EU:C: 2009:417, punkt 65.

([34]) Domen i de förenade målen C-885/19 P och C-898/19 P, kommissionen/Fiat Chrysler Finance Europe, ECLI:EU:C:2022:859.

([35]) Domen i de förenade målen C-885/19 P och C-898/19 P, Fiat Chrysler Finance Europe och Irland/kommissionen, ECLI:EU:C:2022:859. Se även resonemanget i punkterna 81–112 i domen.

([36]) Kommissionens beslut [2003] om ett belgiskt skattesystem i form av *ruling* som tillämpas på amerikanska försäljningsbolag (US Foreign Sales Corporations) (EUT L 23, 28.1.2004, s. 14); kommissionens beslut [2003] om den stödordning som Belgien har genomfört till förmån för samordningscenter som är etablerade i Belgien (EUT L 282, 30.10.2003, s. 25); kommissionens beslut [2002] om stödordning C 49/2001 (ex NN 46/2000) – Samordningscentraler – genomförda i Luxemburg (EUT L 170, 9.7.2003, s. 20); kommissionens beslut [2003] om den stödordning som Frankrike genomfört till förmån för samordningscentraler och logistikcentrum (EUT L 23, 28.1.2004, s. 1); kommissionens beslut [2002] om den av Tyskland införda stödordningen för kontroll- och samordningscenter (EUT L 177, 16.7.2003, s. 17).

([37]) Domen i de förenade målen C-182/03 och C-217/03, Belgien och Forum 187/kommissionen, ECLI:EU:C:2006:416 (*Forum 187-rättspraxis*).

(113) De fyra specifika tvivel som beskrivs i skälen 63–80 i beslutet om att inleda granskningsförfarandet och som nämns ovan i avsnitt 4 grundades därför på förekomsten av en fristående armlängdsprincip ([38]). Den preliminära slutsatsen om det omtvistade förhandsbeskedet i skattefrågor, i enlighet med beslutet om att inleda granskningsförfarandet, berodde med andra ord på en avvikelse från eller felaktig tillämpning av armlängdsprincipen och regler som inte härrörde från en fullständig granskning av luxemburgsk lagstiftning.

(114) Kommissionen konstaterar dock att domstolen i Fiatdomen ansåg att kommissionen i beslutet om att avsluta undersökningen inte hade fastställt förekomsten av en selektiv fördel till förmån för FFT i den mening som avses i artikel 107.1 i fördraget, eftersom kommissionen vid fastställandet av referenssystemet ”har […] tillämpat en armlängdsprincip som skiljer sig från den som definieras i luxemburgsk rätt. Inom ramen för den målsättning som eftersträvas med det system för bolagsbeskattning som gäller i allmänhet i Luxemburg, begränsade sig kommissionen således till att identifiera det abstrakta uttrycket för denna princip och att granska det aktuella förhandsbeskedet, utan att beakta det sätt på vilket denna princip konkret har införlivats med denna rätt, särskilt vad gäller anknutna bolag” ([39]). Denna slutsats är också relevant för analysen i beslutet om att inleda granskningsförfarandet.

(115) När det gäller beskattningen av anknutna företag påpekade domstolen vidare att även om Luxemburgs nationella lagstiftning som är tillämplig på företag syftar till att uppnå en tillförlitlig uppskattning av marknadspriserna – och detta mål i allmänhet motsvarar armlängdsprincipen – är det icke desto mindre så, att i avsaknad av harmonisering i unionsrätten fastställs de konkreta villkoren för tillämpningen av denna princip i nationell rätt och de ska beaktas vid fastställandet av referensramen ([40]). I beslutet om att inleda granskningsförfarandet hänvisade kommissionen dock inte till en armlängdsprincip enligt artikel 164 tredje stycket i L.I.R.

(116) Domstolen konstaterade också att det av Forum 187-rättspraxis inte går att dra slutsatsen att domstolen avsåg att fastställa en fristående armlängdsprincip som är tillämplig oberoende av om den har införlivats i nationell lagstiftning eller inte vid bedömningen av skatteåtgärder enligt artikel 107.1 i fördraget ([41]).

(117) Dessutom konstaterade domstolen att även om man antar att det finns ett internationellt samförstånd om armlängdsprincipen och att många nationella skattemyndigheter styrs av OECD:s riktlinjer i deras utarbetande och kontroll av internpriser, ”är det emellertid […] endast de nationella bestämmelserna som är relevanta för att analysera huruvida vissa transaktioner ska granskas mot bakgrund av armlängdsprincipen och, i så fall, huruvida de internpriser som utgör beskattningsunderlaget för en skattskyldigs beskattningsbara inkomst och dess fördelning mellan de berörda staterna avviker från ett ’armlängdsprincipsutfall’” ([42]).

(118) Mot bakgrund av dessa slutsatser och domstolens slutsatser i Fiatdomen måste slutsatsen dras att det referenssystem som definieras i skälen 59–63 i beslutet om att inleda granskningsförfarandet, vilket uteslutande grundar sig på en fristående armlängdsprincip som bygger på kommissionens beslut och Forum 187-rättspraxis enligt tolkningen av OECD:s riktlinjer, inte kan utgöra en lämplig utgångspunkt för bedömningen av förekomsten av en selektiv fördel i det aktuella fallet mot bakgrund av reglerna för statligt stöd. I beslutet om att inleda granskningsförfarandet uttrycktes inte heller några tvivel på grundval av artikel 164 tredje stycket i L.I.R. eller cirkuläret.

(119) Såsom det erinras om i Fiatdomen innebär rent generellt ett fel vid fastställandet av de regler som faktiskt är tillämpliga enligt relevant nationell lagstiftning och därmed av identifieringen av den ”normala” beskattningen, mot bakgrund av vilken det aktuella förhandsbeskedet skulle bedömas, med nödvändighet att hela resonemanget om förekomsten av en selektiv fördel blir ogiltigt ([43]).

([38]) Se domen i de förenade målen C-885/19 P och C-898/19 P, Fiat Chrysler Finance Europe och Irland/kommissionen, ECLI:EU:C:2022:859, punkt 104.
([39]) Domen i de förenade målen C-885/19 P och C-898/19 P, Fiat Chrysler Finance Europe och Irland/kommissionen, ECLI:EU:C:2022:859, punkt 91.
([40]) Domen i de förenade målen C-885/19 P och C-898/19 P, Fiat Chrysler Finance Europe och Irland/kommissionen, ECLI:EU:C:2022:859, punkt 93.
([41]) Domen i de förenade målen C-885/19 P och C-898/19 P, Fiat Chrysler Finance Europe och Irland/kommissionen, ECLI:EU:C:2022:859, punkt 104.
([42]) Domen i de förenade målen C-885/19 P och C-898/19 P, Fiat Chrysler Finance Europe och Irland/ kommissionen, ECLI:EU:C:2022:859, punkt 96.
([43]) Domen i de förenade målen C-885/19 P och C-898/19 P, Fiat Chrysler Finance Europe och Irland/ kommissionen, ECLI:EU:C:2022:859, punkt 118.

(120) Därför gör varken de specifika tvivel som framfördes i beslutet om att inleda granskningsförfarandet eller det bakomliggande resonemang som anges i detta gällande definitionen av referenssystemet det möjligt för kommissionen att fastställa att Luxemburg genom det omtvistade förhandsbeskedet i skattefrågor beviljade FFT en selektiv fördel. I beslutet om att inleda granskningsförfarandet bedömde kommissionen inte heller förekomsten av ett undantag från det omtvistade förhandsbeskedet i skattefrågor mot bakgrund av något annat referenssystem, och den framförde inga tvivel gällande förekomsten av stöd på några andra grunder som hade koppling till förekomsten av en selektiv fördel.

(121) I detta beslut måste kommissionen därför ogiltigförklara de tvivel som uttrycktes i beslutet om att inleda granskningsförfarandet rörande förekomsten av en selektiv fördel. Eftersom samtliga kriterier för att visa förekomsten av statligt stöd enligt artikel 107.1 i fördraget måste vara uppfyllda är det inte nödvändigt att bedöma de övriga kriterier som anges i den bestämmelsen.

9. **SLUTSATS**

(122) Med beaktande av det som nämns ovan drar kommissionen slutsatsen att det omtvistade förhandsbesked i skattefrågor som har utfärdats av Luxemburg till förmån för FFT inte utgör statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 i fördraget.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Det omtvistade förhandsbeskedet i skattefrågor av den 3 september 2012 från Storhertigdömet Luxemburg till förmån för FFT utgör inte statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.

Artikel 2

Detta beslut riktar sig till Storhertigdömet Luxemburg.

Utfärdat i Bryssel den 28 november 2024.

På kommissionens vägnar
Margrethe VESTAGER
Verkställande vice ordförande